

De boot missen

Ton Koot

Het was een prachtige zomer geweest. En ik was bijna dagelijks getrakteerd op het vrolijke gekwetter van jonge boerenzwaluwen. Nog geen twee meter boven mijn hoofd, zittend op een draad.

Ook de herfst was vervuld van zon en licht.

Het was al laat in het seizoen. De boerenzwaluwen hadden allang vertrokken moeten zijn. Maar ze vlogen nog steeds in het rond. En bleven boven mijn hoofd kwetteren.

Die ochtend gebeurde het. Aan de overkant van het water waaraan ik woon, verzamelden zich boerenzwaluwen. Ze namen plaats op de relingen, de masten en de kooien van de boten die daar liggen. Eerst zo'n honderd. Toen een paar honderd. Om vervolgens langzaam te groeien tot een groep van meer dan duizend, schat ik. Allemaal druk in gesprek met elkaar. Zo fascinerend. Ik heb meer dan een uur staan kijken en luisteren.

Helaas moest ik mijn plek even verlaten.

Toen ik terug kwam op mijn kijkplek, was het stil. En leeg. De vogels waren gevlogen. Ik voelde mij in de boot genomen.

De dag er op werkte ik wat in de tuin. Op een gegeven moment hoorde ik wat gekwetter. Ik keek omhoog naar de draad boven mij. Op de draad zat een boerenzwaluw. Hij hield zijn kopje scheef en keek mij even aan. Toen vloog hij weg. En kwam niet meer terug. Ik weet dat deze zwaluw de boot gemist had. Maar stilletjes hoopte ik dat hij afscheid kwam nemen.